23/02/2021

Slujire a Mitropolitului Moldovei și Bucovinei la Mănăstirea Dobrovăț

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a slujit în prima duminică din perioada Triodului la Mănăstirea Dobrovăț din județul Iași, înconjurat de un sobor de slujitori.

Obștea mănăstirii ieșene Do-bro-văț, dar și credincioșii care au venit duminică să se închine în această ultimă ctitorie a binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt au avut bucuria de a fi bine-cuvântați de Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Teofan, care, după citirea Sfintei Evanghelii, a rostit și un cuvânt de învățătură și binecuvântare. Înaltpreasfinția Sa a arătat că Dumnezeu îl înalță pe omul cel smerit: „Cel smerit se înalță, în primul rând, pentru că el este mulțumit. Are de toate, are o bucată de pâine pentru el și familia sa, are un braț de lemne să își încălzească locuința, slava lui Dumnezeu pentru toate! Acesta este omul smerit care se înalță, care este binecuvântat de Dumnezeu cu foarte multă pace sufletească. De asemenea, omul smerit are parte de înălțarea rugăciunii. Omul mândru, chiar dacă încearcă să se roage, se roagă la suprafață, pentru că el se încrede mai mult în mândria lui, în mintea lui, în știința lui, în funcția lui. Omul smerit în ce să se încreadă? El se încrede mai mult în Dumnezeu: Tu, Doamne, mă ajuți pe mine! Tu, Doamne, mă vei apăra! Tu, Doamne, să fii cu mine!”

Biserica Mănăstirii Dobrovăţ, cu hramul „Pogorârea Sfântului Duh”, a început să fie construită în 1503, fiind terminată un an mai târziu. Aceasta se află la o distanţă de 25 de kilometri sud-est de Iaşi şi la 35 de kilometri nord de Vaslui, străjuită de codrii seculari.

Într-o seară din vara anului 1499, pe când Ştefan cel Mare, Domnul Moldovei, se îndrepta în fruntea oştilor spre Suceava, trecând printr-o dumbravă din codrii Iaşiului, a zărit în depărtare un sâmbure de lumină ieşind din pământ. S-a apropiat şi, găsind în inima pădurii chilia unui sihastru, a intrat, cerându-i bătrânului binecuvântarea. Monahul era rus, trecut peste Nistru şi Prut în căutarea singurătăţii şi, văzându-l pe marele domn al Moldovei, l-a salutat pe limba sa: „Dobri vecer”, în traducere „Seară bună”. Mai târziu, când Voievodul Ştefan a hotărât că în locul bordeiului singuratic să zidească o mănăstire de călugări, a numit-o, în amintirea sihastrului, Dobrovăţ. Avea să fie ultima ctitorie a lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

ziarullumina.ro